

Bíró József

A magyar honvisszafoglalás kora

A valódi – nem a finnugorisztika téves elméletét valló – magyar őstörténet-kutatók, történészek nem honfoglalásról, hanem honvisszafoglalásról írnak, beszélnek. Jómagam is munkáimban mindig a honvisszafoglalás kifejezést írom. Mert a 895-96-os hazaszerzés nem az első betelepedésünk volt a Kárpát-medencébe. Kutatásaim alapján i. e. 5500 táján beszélhetünk az első honfoglalásunkról, amikor már régészeti leletekkel, sőt írásjelekkel is igazolni tudjuk szabir-magyar őseink jelenlétét hazánkban. Erről tanúskodik a Körös-Kultúra műveltsége, valamint az ekorabeli mezopotámiaihoz hasonló írásjelekkel ellátott Tatárlaka-i korongocskák jelenléte ebben a korai időpontban. A következő honfoglalása őseinknek a szittyák, vagy szkíták jelenléte a Kárpát-medencében az i. e. 6. évszázadban. Egy szkíta fejedelmi sírt Mezőkeresztes-Zöldhalompusztán találtak régészeink. Tápiószentmártonban pedig a világhíres aranszarvast.

A következő honfoglalásunk a Kárpát-medencében a nagy hun fejedelmek: Balambér és unokája Atilla idejében volt a 4. és 5. Kr. u.-i században. Ezután jött a László Gyula: A kettős honfoglalás című könyvében bemutatott avar-magyar honfoglalások korszaka 580 és 670 táján, és ezután következett Árpád nagyfejedelmünk 895-96-os honvisszafoglalása. Amikor a magyar honvisszafoglalásról és népünk elnevezéséről beszélünk, akkor elsősorban is a nevünk keletkezéséről kell tisztáznunk. Kutatásaim során arra a megállapításra jutottam, hogy a magyarok Dentu-Magyariában, tehát közvetlenül a honvisszafoglalás előtt még szabiroknak nevezték magukat. Őstörténet-kutatóinknak azért is okozott gondot hosszú időn keresztül a valódi magyar őstörténelem megírása, mert nem a szabirok őstörténelmét kutatták. De mióta nevezik a szabirok magyarnak magukat? Erre a sorsdöntő kérdésre a bizánci források adnak kielégítő magyarázatot és ugyanakkor megerősítik a Padányi-Bíró féle szabir-onogur származás-elméletet.

A kiváló magyar bizánc-kutató Moravcsik Gyula professzor: Bizánc és a magyarság (Budapest, 1950.) című művében részletesen foglalkozik az Atilla halála utáni időszakban a Boszporusz környékét benépesítő hunokkal. Többek között rendkívül izgalmas és sokatmondó forrásadatot tudat velünk a hunok fejedelmével Gordással, Atilla unokájával kapcsolatban Gordász Jusztiniánusz görög császár uralkodásának első évében, Kr. u. 527-28-ban áttért a keresztény hitre, és maga a császár volt a keresztapja. A bizánci udvar jól bevált taktikája volt ez a környező idegen népek támadásainak elhárítására. Gordász fejedelem Bizánctól visszatérve erőszakkal igyekezett keresztény hitre téríteni a népét. Az ősi hagyományaihoz és vallásához ragaszkodó nép a papjai vezetésével fellázadt, Gordászt megölte, és testvérét Maugeriszt (Moger), a lázadás vezérét választotta fejedelemmé.

Novotny Elemér: Sumir nyelv – magyar nyelv című könyvében írja, hogy: „Mogersz népe vette át a törzsszövetség vezetését, és a magyar nép neve Anonymus szerint Dentumoger, vagyis Döntőmagyar lett” Novotny analízise a Dentumoger-re a következő: Sumirul Di-en-tu muh-ger. Analízis: Di (vagy gi) = törvény, igazság; en (ene) = ő, övé - itt akuzativusz eset; tu (vagy du) = tesz, csinál; muh (vagy ma) = magasztos; ger (vagy gar) = gyermek, fiú. Jelentése: törvényt- (vagy igazságot) tevő = döntő moger, vagy magyar.”

Novotny szabirokra vonatkozó analízise: „...sumuh-ger – sumer-magyar törzseknek vezető törzse a szabar-szabir törzs volt, mely utóbbit – mint Németh Gyula turkológus írja – egyes történészek azonosnak tartanak – a hunokkal. Ez volt a helyzet az Uraltól keletre, vagyis Ázsiában. Ezt alátámasztja egy ősi város neve Nyugat-Kazahsztánban: Subarkuduk. Sumirul Su-bar-kud-uku. Analízis: Su-bar népnév (Szabar-Szabir); kud = dönt, eldönt; ok, uku (ug-ból) = nép, nemzetség. Jelentése: Szabad-döntő nép. Ez tulajdonképpen azt jelentette, hogy a szabar (szabir-hun) és a moger (Muh-ger vagy Mah-gar) törzsszövetségének – vezető törzse – az Uraltól keletre Ázsiában a szabarok (szabirok) voltak. Ez a törzs döntött az egyes törzsek különféle (pl. legelőfoglalás, stb.) vitáiban. Ezen felül jelentette azt is, hogy – egyes törzsek külön elnevezését absorbeálva – kifelé az egész törzsszövetség a vezető – jelen esetben a szabar törzs – néven szerepelt.”

Tudomásunk van arról, hogy Dentu-magyariában (Dentu Moger), a meotoszi mocsárvilágban a 9. század közepén őseink magukat még szabiroknak nevezték. (Pl. Bobula Ida: Origin of the Hungarian nation c. könyvében stb.). Könyveimben bemutattam – a magyar és külföldi kutatóktól, történészektől származó – a magyarság dél-kaukázusi és mezopotámiai eredetére vonatkozó bizonyítékokat. Az új régészeti leletek mellett a földrajzi nevek sokasága is a magyarság dél-kaukázusi-mezopotámiai eredete mellett tanúskodik. Ebben a térkörben találjuk Ptolemajosnál a Mazara nevű várost a Tigris és a Eufrátesz forrásvidékén, van egy Matsar nevű erőd Pejbárt mellett, Madzar nevű város a Kuma és Bybala összefolyásánál az Észak-Káspi-i térkörben, az ószláv források a Kaukázust Magyar Hegységnek jelölik, a Fekete-tengernek Magyar-tenger a neve a 17. századig, Mazar vagy Magior-tenger (ilyen térkép a birtokomban is van az 1500-as évekből). A különböző örmény történelmi munkákban említik a Madzsar-völgyet és Madzsar falut. Ezek a nevek – a Kuma menti Madzsar kivételével - Subartu-i nevek. Ezekkel a nevekkel kapcsolatban írja Padányi Viktor: Dentumagyararia című munkájában, hogy: „Feltűnő jelenség az is, hogy ezek a nevek kivétel nélkül szabir viszonyosságban, sőt igen kevés kivétellel a 'szabir' szó társaságában jelennek meg, mintha a 'szabir'-nak valaminő al csoportját jelentenék. Feltűnő az is, hogy Subartutól északra a 'szabir' a Kaukázus Hegység mindkét végén megjelenik (Keleten 'Szipéria', nyugaton 'Zaporogje') és Keleten éppúgy ott van a társaságában a Kuma menti Madzar, mint ahogyan a nyugati térségben is ott van a 'Mare Mazari', vagy Mar Magior.”

Tudjuk, hogy a szabir és onogur törzsek vérszerződése néhány évvel a Kárpát-medence visszafoglalása előtt történt (892?). Megállapítható az is, hogy a két népcsoport két különböző nyelven beszélt, és majd a Kárpát-medencében olvadtak egy-nyelvűvé. Azt, hogy a finnugorisztika történelem-szemlélete az onogur törzsek egymás közötti vérszerződéséről beszél, ma már nem lehet komolyan venni. Ha egy nép már előzőleg is közös kötelékben, háború esetén közös vezetés alatt élt, már nincs szüksége vérszerződésre. Arra – a keleti népek szokása szerint – csak előzőleg egymástól külön élő, külön népetnikumú és nyelvű népcsoportoknak van szükségük, hogy egy nemzetté kovácsolódjanak, különösen külső támadások idején, vagy új haza keresése és elfoglalása előtt. Őseink új honszerzése idején mindkét tényező közrejátszott.

A honvisszafoglaló magyarság nagyobbik felét, az úgynevezett „kaukázusi turanoid” fajtához sorolják az antropológiai vizsgálatok. Mondáink és hagyományaink, a középkori magyar krónikák, az örmény és perzsa történelmi forrásmunkák, a dél-kaukázusi magyar vonatkozású földrajzi nevek sokasága és az új régészeti leletek is bizonyítják őseink azonos eredetét, akik Mezopotámiából és a dél-kaukázusi térkörből magukkal hozták ős- és ókori kultúrájukat. A magyarok a Kárpát-medence elfoglalása után is sokáig fenntartották a dél-kaukázusi testvéri kapcsolatokat.

A két nép fúziójával, a vérszerződéssel és az új haza megszerzésével kapcsolatban döntő kérdés, hogy a törzsszövetség vezértörzse, a Megyer törzs szabir volt-e, vagy onogur. Ez dönti el ugyanis, hogy melyik vonal jelenti a magyar nemzet történetének a folytatását. A szabir vonal ugyanis Mezopotámia és a Dél-Kaukázus felé, az onogur vonal pedig az Ural felé vezet. Bár mindkét rokon népcsoport valamikor ugyanarról a törzsről eredt. A finnugorisztika hipotézise szerint ugyanis a magyarok csak az onoguroktól származnak, a Megyer törzset is onogurnak tartják. A Megyer törzs lett a vérszerződéssel létrejött törzsszövetség vezető törzse, és így a törzs feje lett az új törzsszövetség vezérlő fejedelme is.

Atilla fie Irnik (Csaba) és annak fia, Maugar(isz) (Moger) lett a 6. század első felében a szabir-hunok fejedelme, és utódai a róla elnevezett Megyer törzs vezérei (kánjai) (Anonymus: Hunor-Magor mondája). Így lett aztán a magyar nembeli Upas, Edemen, Ügek, Álmos és Árpád is a Megyer törzs vezére, és Árpád a megalakult törzsszövetség fejedelme, és az összeolvadt nép a magyar nevet vette fel. Tehát láthatjuk, hogy a Megyer törzs nem az ázsiai, majd a Kaukázus északi lejtőire és Lebédiába vándorolt onogurok, hanem a Boszporusz környéki, majd Dentu-magyariába költözött szabir-hunok vezető törzse volt. Árpád ükunokái, Bulcsú és Tormás azt mondták Konstantinos Porphyrogenitos görög császárnak, hogy őseiket nem türköknek, hanem „(Zab el asfali) szabirok”-nak hívták. (Tehát ők magukat sem türköknek, sem onoguroknak nem tartották, hanem szabiroknak!). A törzsszövetség létrehozásakor a Megyer törzs volt a legerősebb, leggazdagabb és legnagyobb. Az a pusztán tény, hogy az

újonnan alakult törzsszövetség a Megyer törzs vezérét választja fejedelemmé, minden vitát eldönt.

A finnugorisztika történészei, tankönyvírói és általában a külföldi történészek úgy állítják be Árpád honszerzését, mintha a besenyők megtámadták és beüldözték volna a magyarokat a Kárpát-medencébe. Nos mindjárt meg kell mondanom, hogy ez nem így történt, hanem, hogy a honvisszafoglalás nagyon is előkészített és nagy hadvezéri zsenialitást eláruló pontossággal előkészített hadművelet volt. Örömmel jelenthetem, hogy a Magyar Tudományos Akadémia is sejti már, hogy szükséges a magyar történelem újraértékelése és lépésről-lépésre hátrál a finnugorisztika elméletétől, a magyar honvisszafoglalást illetően is. Egy példa: 2003. november 25-ére meghívtak a MTA előadásra, ahol már a rendező, Dr. Harmatta János néprajzkutató, nyelvész bejelentette, hogy a honfoglalás idején Árpád vezérlő fejedelemnek 20.000 főnyi lovassága volt és a besenyőknek legfeljebb 5.000 főnyi, így szó sem lehet arról, hogy a besenyők bekergették volna a magyarokat a Kárpát-medencébe.

Árpád és vezérkara pontosan ismerte a Kárpát-medence hadászati területét. Padányi Viktor: Dentu-Magyaria című könyvének 381. oldalán így ír: „A terület (Kárpát-medence) felderítése földrajzi és politikai értelemben egyaránt a térben lakó barátságos avar népelem beszámításával és felhasználásával a 885., 892. és 894. évek során végrehajtott pannoniai hadjáratokkal, valamint alapos és békés úton végrehajtott részletes adatszerzéssel évtizedeken keresztül folyik. Ebben különösen a helyben lakó avarok jelentenek nagy segítséget, akikkel az érintkezést Árpád állandóan fenntartja, alapjában véve már 862 óta. Ezt az érintkezést eleinte avar emigránsok jelentik és ez fog az avarság helyszínén való felkeresésévé fejlődni.” ...Majd Padányi így folytatja: „A terület birtokbavétele két feladatot jelent. Az egyik a tér északnyugati részét jelentő frank határőr kerületből önállósulni kezdő morva 'hercegség', a másik a tér keleti felét birtokló bolgár birodalom katonai erejének megsemmisítése, vagyis a két terület fegyveres megszállása volt. A többi egységek gyéren települt, vagy éppen barátságos avar népelem által lakott, tehát komolyabb fegyveres erőszakot nem kívánó területek voltak.

Ehhez a tisztán felderített és pontosan kiértékelt két tényezőt képest Árpád a diplomácia ősi szabályai szerint a két erő hátában keres segítséget. Árpád diplomáciai erőfeszítései mind bizánci, mind a frank-római császári vonalon történelmi tények, amiket kútfőadatok bizonyítanak. Mivel Árpád sem Bizánc, sem Arnulf politikáját nem irányíthatja, feladata a két tényező felhasználásához az alkalmak kivárása és azok gyors és energikus felhasználása. A 892. évi pannoniai hadjárat Szvatopluk ellen Arnulf szövetségében történik, de az aránylag kicsi erőt jelentő morvák ellen vezet két önálló hadjáratot is (885, 894). Általában tisztán látható, hogy a morva-pannoniai erő likvidálását sokkal könnyebb feladatnak látja, mint a bolgár terület meghódítását, nemcsak azért, mert ez a terület maga is kisebb, hanem azért is, mert a megsemmisítendő erő is

az. A bolgár birodalom katonai erejéhez képest Szvatopluk ereje, mint stratégiai probléma, valóban elenyésző.

A várható katonai ellenállás megsemmisítését, mint katonai feladatot, olyan komolyan veszi, hogy a kárpáti térbe való beköltözéssel mindaddig vár, míg a bolgárok elleni katonai akció esélye Bizánc részvételével el nem érkezik..... A bolgár háború egy két-arcvonalon megvívott háború, hiszen a balkáni hadműveleti területen ugyanúgy a magyar haderő harcol bolgár haderő ellen, mint ugyanannak a háborúnak nyugati, kárpát-medencei hadműveleti területén. Az idő, a vezérlet és a hadicél is ugyanaz. Ez a hadicél a Kárpát-medence keleti felének birtokbavétele a bolgárok legyőzése útján és a magyarok hadicéljukat száz százalékgig el is érik. Az események egészének tiszta körvonalakkal kirajzolódó képében tisztán és élesen felismerhető, hogy a balkáni hadműveleti területre küldött két törzsi hadosztálynyi erejű déli hadcsoport feladata a bolgár főerőket a nyugati hadműveleti területről elvonni – s ezt a déli hadsereg száz százalékosan végre is hajtja – de tisztán és élesen felismerhető az is, hogy ebben a háborúban a magyarok számára a balkáni hadműveleti terület csupán mellék-hadszíntér. Ha főhadszíntér volna, ott harcolna a nagyobb erő, öt hadosztály, a nyugati, kárpát-medencei hadszíntéren harcol a főparancsnok személyes vezérlete alatt a balkáni hadcsoport parancsnoka pedig a fővezér – fia.”

Látjuk tehát, hogy Árpád hadainak a Kárpát-medence elfoglalását a legnagyobb katonai és diplomáciai körültekintéssel készítette elő. Tehát szó sem lehetett arról, hogy őseinket a besenyők beüldözték volna a jelenlegi hazánkba. Fontos ezt hangoztatnunk, mert a mai napig is ezt tanítják a hazai és az európai iskolákban is, hogy nem vagyunk mi Európába valók, csak Ázsiából ideüldözött jött-mentek. Ezért fontos, hogy minden magyar megismerje a valódi őstörténelmét, mert azt is meghamisították.

De valóban hogyan is történt a honvisszafoglalás? Tudnunk kell, hogy a Dnyepertől mintegy 1500-1800 km-es utat kellett megtenni hadainknak és társzekeréken a nőknek, öregeknek és gyerekeknek, ez közel félmillió ember. De a kb. egy millió legelésző állatnak is ezt az utat kell megtenni velük együtt. Ez napi 20-25 km sebesség mellett, az elkerülhetetlen pihenőkkel, 4 hónapig tarthatott az út, és igencsak alapos előkészületet kívánt. Ez azt jelenti, hogy a tavaszi esőzések végén legalább májusban indulni kell, mert a megérkezés után legalább egy hónap szükséges felkészülni a télre. Tehát a felkészülést már 894 őszén meg kellett kezdeniük. Miután egy évi termés kimarad, így minden tárolható élelmet tárolni kell. A járműveket ki kell javítani, újakat készíteni, a csordákat, méneseiket, nyájukat össze kell vonni, rideg ökröket és lovakat kell betörni. Élelmiszert előkészíteni, húst konzerválni, lisztet őrölni. Már a tél folyamán el kell csomagolni minden elcsomagolható és nélkülözhető, mert a tavaszi indulásra készen kell lenni, hogy minél gyorsabban lehessen indulni. A harci felszereléseket is rendbe kell hozni. Részletes hadi tervet kell kidolgozni, mert a vérszerződéssel egyesült hét törzsnek ez az első nagy hadi vállalkozása.

A honvisszafoglalással, a Kárpát-medence megszállásával, az ott kialakuló magyarsággal kapcsolatban fontos leszögeznünk, hogy Árpád hadai és népe nem menekült a besenyők elől, amikor új hazát keresett, amint azt a finnugorisztika történelem-szemlélete állítja, hanem előre megtervezett stratégiára felépített terv szerint, szervezeten haladt. Az azok nyomására a besenyő zaklatások egyre sűrűsödtek, mire a Don-Kubán-Azovi térkör lakossága egyre nagyobb számban vándorolt, védelmet keresve, a Kaukázus menti ősi földre.

A szabirok szintén megindulnak, és átkelnek a Dnyeper folyó nyugati oldalára. A folyót jól ismerik, tudják, hogy hol vannak az átkelőhelyek (csaknem minden falunál). Az asszonyok öregek és gyerekek is átkelnek ökrös társzekereken, jurtáikat is magukkal viszik. A legnagyobb rendben, tervszerűen vonulnak, hiszen a törzsszövetség ebben az időben Eurázsia leghatalmasabb harci erejét képviseli. A szabirok szomszédságában az onogur Nyék törzs is megindul, majd követi őket a többi onogur törzs. Ők is átkelnek a Dnyeper nyugati oldalára. Riadt, fejvesztett menekülésről szó sem lehetett. Így jutnak a Kárpát-medencébe: a hadsereg, az asszonyok, az öregek és a gyerekek. A Nyék törzs elől, a Keszi törzs utóvédként. A Keszi törzs vív csupán kisebb utóvédharcokat a besenyőkkel. Árpád nem lenne korának a legnagyobb hadvezére, ha nem tervszerűen vezette volna népét az új hazába. A területet jól ismerték az előző hadműveletekből, az őslakos rokon népek a testvér avarokkal együtt örömmel fogadták és segítették őket, így könnyedén verték le a Kárpát-medencei ellenállást. Majd Pusztaszeren országgyűlést tartottak, igazságosan osztották fel az ország földjét a törzsek között, és lerakták az új ország alkotmányának az alapját. A törzsek szeptember végére rendben letelepülnek a számukra kijelölt területeken. A törzsi gyepüket barátságos tárgyalások után, közös megegyezéssel kijelölik. A nemzetségek nyílhúzással felosztják a törzsi területeket egymás között, úgyhogy a lótarthoz legfontosabb nedves réteket igazságosan szétosztják. Illő, hogy itt Padányi szavait közöljem a könyvének 427. oldaláról: „Aztán vágni kezdik a kövér őszi másodfüvet, gyűjteni kezdik mindenfelé a tüzelőt a közeledő télre. A házak körül füzérekben szárad a gomba, meg a vad gyümölcs, az otthonok belsejében fokozatosan a szokott helyre kerül minden. Asszony, férfi, gyermek boldogan nyújtózik az öthónapos törődés után a megszokott fekhelyeken és a szeptember végi tiszta hajnalokon megcsillan a kupolák sötétjébe nyúló istenfák felső végén a mindennap újra feltámadó Teniz vidám és biztató jó reggeltje. Magyarország Kárpát-medencei története elindul.”

Az Árpád vezérletével megszerzett új haza hatszáz éven át Európa egyik döntő nagyhatalma volt. Nem volt még egy olyan vezére, királya a magyar hazának, aki többet tett volna a népéért, mint Árpád nagyfejedelmünk – a honvisszafoglaló. Az Árpád-ház hatalmas anyagi és nagy politikai ereje mellett erkölcsi kiválósága is páratlan volt. Egy nemzet honalapítója sem adott annyi szentet az egyháznak, mint az Árpád-ház.

Végezetül fontosnak találom megemlíteni, hogy az indoeurópaisták és finnugoristák szeretik azt állítani, hogy a magyarságnak Árpád honvisszafoglalása előtt nem volt őstörténeleme, vagy ha volt is, az nagyon homályos. Ezért fontos, hogy megismerjük és új utakra helyezzük valódi őstörténetünket, hogy ezzel megerősíthessük nemzeti öntudatunkat, nemzetünk fennmaradása érdekében.